

Ей пъкъ въвв тъмата,
подъ столѣтни джби, —
Меца съсъ пилата
точи свойтѣ зжби.

Щомъ изскочихъ, зина,
бедната, вцепена:
майчице, загинахъ
млада и зелена!

„Дръжъ се здраво, Гого!“ —
нѣщо въ менъ продума.
Безъ да мисля много —
теглихъ ѝ куршума.

Дигнахъ я тогава,
па избърсахъ чело
и съсъ честъ и слава
тръгнахъ си къмъ село.

Но когато минахъ
край върбитѣ доле —
съ дрипи на гърбина
зърнахъ дѣда Голя.

Той съ глава закима
и ми се замоли:
„Деветъ внуци имамъ —
всичкитѣ сж голи.

Пуста нѣмотия
страшно ни покрусил —
дай да имъ ошия
гугли и кожуси!“

Какъ ме той същиса
азъ и самъ не зная:
дадохъ Вълча, Лиса,
Меца, Зая-Бая.

Дадохъ му ги смѣло —
и добре се случи,
че си влѣзохъ въ село
само съ мойто куче.

Инакъ страшна каша
би настала тамо —
щѣхъ да изпоплаша
мало и голѣмо.

А. Разцвѣтниковъ

